

Válasszatok még ma!!!

Józsúé k. 24. r. 15. v.

Pál I. Kor. lev. 9. r. 6. v.

Ez ünnepen egyházunk régi és újonnan választott tisztségviselőinek beiktatásán, valamint egy fiatal szolgatársunk felszentelésén Istentől nyert pünkösdi lélekkel felvértezve indulunk a jövő felé. Számunkra, akik szolgálatra szegődtünk el, szinte imádság Mécs László sokat idézett versének „ránk illő”, néhány szakasza: „Amikor születtem, nem jeleztek nagyot / messiás-mutató különös csillagok, / csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok. / A többiek láttak egy síró porontyot, / de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot, / mintha babusgatná a szép napkorongot. / ... Isten tudja, honnan, palástot kerített, / aranyos palástot vállamra terített, / fejem fölé égszín mosolygást derített.” Fiatal lelkészársunk is, saját bizonyossága szerint, ilyen isteni-anyai áldással választotta, vállalta ezt a palástos küldetést. Az öszövszépi intelem is ez apostoli példaadáshoz határozottságot kér: „Válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok... , én azonban és az én házam az Urnak szolgálunk.” Amikor elszegődünk Isten hívására az Ő és Ember szolgálatára, bizony Ady Endréhez hasonlóan addig küzdünk, amíg meg nem nyerjük a kikezdetetlen hitet, el nem végezzük futásunkat. Egy lelkésznek mindig az élet útjórán kell tartania egész valóját: értelmét, érzelmét, cselekvő készségét. Annyi mindenhez hasonlítják a mi lelkészi szolgálatunkat, életünket. A jó pap olyan, mint az üllő, a súlyos kalapács alatt nemcsak a megmunkált darab formálódik, de minden ütés hatására az üllő is erősebbé válik. Azt mondják, hogy a jó hangszerkészítők napokon keresztül járkálnak az erdőket, és kopogtatják a fákat, hallgatva azoknak a „dallamát”, és így választják ki a legmegfelelőbbeket megalkotott hangszerük elkészítéséhez. Isten is így választ ki minket, szépen szóló muzsika kell legyünk az Ő kezében, hang, ami a féktelen világ zajában megnyugtat, olyan hang, amiről majd a számadáskor elmondhatjuk: „Egy hang voltam az Isten énekében, / Es kár lett volna el nem hangzani!” Nem éppen vallásos világunkban szinte naponta meg kell harcolni a hitnek szép harcát. Amikor annyi ordas eszme uszul ránk, és veszélyben vannak történelmi keresztény magyar értékeink, köztük unitárius értékeink is, csak úgy lehet eredményesen futni, ha olyan biztatás van mögöttünk, mint amilyent a neves egykori kolozsvári teológiai tanár, Simén Dániel írt egyik könyvében ajánlasként: „Barátainnak, akiket harcok hit tüze hevít!” Ha ez a tűz, pünkösdi láng nincs meg bennünk, szándékaink nem jutnak el az emberek szívéhez. Nekünk mindig úgy kell dolgozni egyházunkban, itt az Anyaországban úgy kell forgolódnunk, hogy szívünk felől mindig Erdély legyen, az egyedüli magyar földön született egyház bölcsője! Nincs szük-

ségünk szabadosságra, értékromboló divatokra. Nehezen tudom elképzelni, hogy e gyönyörű templom, vagy bármely istenháza, vagy imaterem piacán az Urasztala mellett férfi és nőpárok, kéz a kézben várják a lelkész házassági megáldását. Szomorú látvány lenne istentiszteleteinken gyenge füvektől gyenge lábbon álló gyenge akarató emberek homályos tekintetével szembesülni. „Nem az egészségeseknek hanem a betegeknek van szükségük orvosra!”, hogy jöjjenek közénk és példaadásunk által legyenek újra teljes értékű emberek! Isten gyermekeivé! Van mi ellen és miért küzdeni bőven! Minden kívülről és belülről jövő baj, nyomorúság ellen válogatás nélkül fel kell venni a küzdelmet. Számunkra a közel félévezredes lelkiismereti és vallásszabadság törvénye olyan erőforrás, ami kicsinységünkben is meg fog tartani. Akkor is, ha naponta érezzük, hogy mellőzünk. Erdélyben magyar unitáriusokként nemzeti kisebbségben kellett küzdeni, az Anyaországban vallási kisebbségben kell harcot folytatni. Ez akkor is igaz, ha lexikonokban, kiadványokban sokszor meg sem említik az 1568-as világméretű örökségünket. Ezzel nem lehet egykori mártírjainkat kitörölni a történelmünkéből, mint ahogy arra példát adtak, amikor Alvinczi György nagyharsányi vértanúnk emléktábláját csak több száz kilométer távolságban lehetett felavatni a helyszíntől. Fájdalmas minden Pünkösd előtt hallani a „nemzetegyesítő” csíksomlyói búcsún és mindenhol, hogy az unitáriusok támadása ellen fegyvert fogott gyergyóiak győzelme emlékére gyűl össze búcsúra félmillió ember, köztük a sok unitárius is. Ilyen csata nem volt, ez történelemhamisítás. Ugye testvéreim, szolgatársaim, felszentelendő lelkészársunk, mennyi tennivaló párosul ahhoz az aranyos palásthöz, amit az Isten és édesanyánk vállunkra kerített-terített? A nemrég elhunyt nagy pápa egyik itteni látogatásakor így imádkozott az égiekhez: „Minden embert rád bízunk, mindenek előtt a legvédtelenebbeket, a még meg nem született és a szegénységben, nyomorban születő gyermekeket. A fiatalokat, akik életcéljukat keresik, a munka nélküli embereket és azokat, akik éhségben és betegségben szenvednek. Rád bízunk a szétszakadt családokat, az időseket, akik mellett nem áll senki, és mindenkit, aki elhagyott és reménytelen... Segíts fiadnak és lányaidnak a próbákban, amelyeket a hétköznapiak tartogatnak mindenki számára. Add, hogy mindannyiunk közös fáradozásának köszönhetően a sötétség ne győzhessen a világosság felett!” A Dalai Láma ír így: „Sose add fel! Bármilyen történjék is, ne add fel! Erősítsd meg szívedet. Túl sok energiát fordítunk az ész fejlesztésére, ahelyett, hogy a szívünket edzenénk!” A Jézus terhe gyönyörűsége, sok áldozatot, lemondást kér, de szép hordozni. Isten szolgájának egyformán kell itt és most jó kereszténynek és jó magyarnak lenni. Ez a mi helyzetünkben elválaszthatatlan. E munkában áldjon meg minket, de főleg Téged az Isten! Amen

B. L.

Lelkészszen-telés

Főtisztelendő zsinati tagok,
tisztelt vendégek!

Nagy ünnep számomra a mai. A tegnapi napon, erre készülve, mégis vegyes érzések kavargtak bennem. Egyrészt Ezsaiás lelkületével készültem, éreztem a hivatás bensőséges-ségét, felemelő mivoltát. Másrészt Jeremiás szorongása kapott el, hogy

én még fiatal vagyok erre a felemelő, de nehéz szolgálatra. Féltem fiataloságom, szabadságom.

Amint önéletrajzomban elmondtam, lehetett volna másként is. De az élet túl rövid ahhoz, hogy mindent kipróbáljunk és így utólag – 6 éves lelkészi szolgálatomra visszatérve – látom abban Isten gondviselő kezeit. És már azt is érzem, hogy szabadságomat csak Isten akaratának elfogadásával, törvényeinek betartásával teljesíthetem ki.

Szolgálatra hívtam el. Mint minden munka, a lelkészi is szolgálat, melyet föl kell vállalni. És tudom, hogy nagy szükség van rá! Minél inkább kiterjesztjük a tudomány és technika határait, egyre inkább eltávolodunk egymástól, annál kevésbé értjük magunkat, társainkat, annál nehezebben találjuk meg helyünket a világban. Egyre nagyobb szük-

ségünk van egymásra. Arra, hogy egymást erősítsük, hogy a bennünk lévő Istenarcot egymásban felmutassuk.

A mai napon is Istentől kérek erőt munkámhoz. Bár tudom, hogy a bennem lévő arcát sokszor lebontom, és sokszor újjáépítem, adja meg számomra azt, hogy minden nap megújult erővel, vidáman és bizakodva láthassam el munkámat.

A mai nap a köszönet helye is.

Köszönöm Istennek, hogy megtartott, hogy itt és most előttem állhatok.

Köszönöm szüleimnek, hogy páratlan szeretettel egyengették utamat. Hogy felnevelésem és taníttatásom kapcsán a legnehezebb áldozatoktól sem riadtak vissza.

Es köszönöm gyülekezeti tagjaimnak, hogy itt vannak. Hogy mindig önmagukat adták, hogy mindig a legnagyobb szeretettel viszonyultak hozzám. Hogy elfogadtak, hogy nagy szeretettel nézték el akár ifjúkori botlásaimat is. Tudom, hogy szükségük van rám, ugyanakkor nekem is nagy szükségem van rájuk.

Es köszönöm egyházamnak, hogy befogadott. Hogy egyengette utamat, támogatott. A továbbiakban is a kölcsönös szeretet, segítségnyújtás és bizalom jegyében szeretném e kapcsolatot megélni.

Áldja meg Isten ünneplésünket, életünket, szeretteink életét.

Máté Ernő lelkész